

det fornødne Antal Jordemødre, saa vil det berede Bønskeligheder ved Sagens Gjennemførelse. Da Alt, hvad der skal udredes, bliver at udrede af Kommunerne, saa ser jeg ikke, at det egentlig kan tilkomme Lovgivningsmagten at bestemme, hvorledes Lønningen skal fastsættes. Selv naar jeg tager Hensyn til Bestemmelserne i § 9, ser jeg ikke rettere, end at ogsaa de Bøder, som skulde fastsættes for det Tilfælde, at Jordemødrene overtræde deres Pligter, meget godt kunne fastsættes i det Reglement, som gives, og i Henhold til hvilket Jordemødrene antages. Jeg skal derfor tillade mig at henstille, om det virkelig er nødvendigt, at Lovgivningsmagten her beskæftiger sig med Ordningen af det Forhold, som Lovforslaget omhandler.

Justitsministeren (Nellemann): Jeg skal først bemærke, at der jo i ethvert Fald i Lovforslaget findes forskellige andre Ting, som ikke kunne foreskrives af administrativt Bei, navnlig hvad der findes i § 6, idet det jo er klart, at man ikke af administrativt Bei kan fastsætte Noget om, hvilken Betaling Retten skal tilkende Jordemødrene, naar de ikke med de Paagældende kunne forenes om, hvad der skal gives for den enkelte Forretning. Det er den ene Side af Sagen, som ikke er ganske uwigtig; det er klart, at man ikke der kan gribe ind paa anden Maade end ved Lov. Men iøvrigt vil jeg først gjøre den almindelige Bemærkning om de Spørgsmaal angaaende Tilstrækkeligheden af Lønningen og deslige, som han fremhævede, at jeg selvfølgelig i den Henseende har sluttet mig til Færøernes Repræsentation, til Lagthinget, som jo maa formodes at være bekendt med Forholdene der, og som med overveiende Majoritet har tilraadet disse Bestemmelser. Faktisk har jeg ikke tilstrækkelig Kjenndskab til de færøiske Forhold, og jeg tror heller ikke, at det, juridisk betragtet, vilde være rigtigt, om jeg i en saadan Sag vilde stille et personligt Skjøn, selv om jeg kunde have det, op mod Lagthinget, som dog utvivlsomt maa anses for at være bedre bekendt med Færøernes Løve og Krav i den Henseende end nogen Anden. Dernæst mener jeg ogsaa, at der er den Grund til at sætte Bestemmelserne ind i en Lov og ikke overlade det Hele til administrative Reglementer, at det jo er Meningen, at Kommunerne skulle tvinges til at yde saa meget til til deres Jordemødre, som her er foreslaaet, og at en Lov vist maa siges at være nødvendig for at opnaa dette, idet nemlig, hvis der ingen Lov er i saa Henseende i Kommunerne, vil det ikke ske. Ogsaa i den Henseende kan jeg paabe- raabe mig Lagthinget, hvis Flertal har været enigt om, at det ikke vilde gaa af Frivillighedens Bei, som man har kaldt det, men at det blev nødvendigt at gribe ind ved en Lov, naar Forholdet skulde sættes paa en bedre Fod deroppe. Det er, hvad jeg i Korthed kan anføre for, at

jeg har ladet disse Bestemmelser fremkomme i et Lovforslag.

Jessen: Jeg kan ikke Andet end fastholde min Mening, at det vil være meget uhenfsigtsmæssigt ved Lov at bestemme, hvad Jordemødrene skulle have i Løn; thi dersom Kommunerne ikke kunne skaffe Jordemødre til den Pris, som her er foreslaaet, nødsages de til at forhøje Lønningerne, og saa maa man atter henvende sig til Lovgivningsmagten. Jeg kan ikke tro Andet, end at Forholdene dog paa Færøerne ikke ere mere forskellige fra Forholdene i andre Kommuner, end at det maatte interessere Kommunerne selv at tilvejebringe Jordemødre, og at det altsaa kan overlades til dem at tage Bestemmelser om, paa hvilke Vilkaar de kunne faae dem. Med Hensyn til den høitærede Justitsministers Bemærkning til § 6, da behøver det jo ikke at bestemmes ved Rettens Kjendelse, hvad Bedkommende skal have. Naar det ved det Reglement, jeg har omtalt, fastsættes, hvilken Betaling der skal ydes for at udføre den eller den Gjerning, saa er det jo den sædvanlige Regel, hvorefter en saadan Beskilling skal lønnes. Vi have jo i Kommunerne en stor Mængde Bestillingsmænd, med Hensyn til hvilke det med Ministeriets Tilladelse er reglementariff fastsat, hvad der skal betales for forskellige Forretninger. Jeg skal blandt flere Exempler nævne et, der ligger den ærede Justitsminister nærmest, det er de Reglementer, vi have med Hensyn til Bygningsinspektørerne. Der paalægges det i et Reglement, som er fastsat af Justitsministeriet, Beboerne at betale de og de Penge for at faae det og det Tilsyn. Jeg kan ikke se rettere, end at affurat det Samme kunde ske her, at det blev fastsat ved Reglement, hvad der skulde ydes for de forskellige Tjenester.

Justitsministeren (Nellemann): Jeg skal dertil bemærke, at dette ikke er befundet hensigtsmæssigt netop af den Grund, at man ikke kan fastsætte en ensartet Tægt, i det Mindste har jeg ikke turdet fastsætte en saadan, idet det i dette Forhold er rigtigt at tage Hensyn til Bedkommendes Evne. Derfor er det, at Betalingen fastsættes til mellem 2—8 Kr. og derfor er det, at Rettens Kjendelse er nødvendig for i det enkelte Tilfælde at bestemme, hvorledes Betalingen skal fastsættes indenfor det Maximum og det Minimum, som man har fundet det rigtigt i dette Forhold at sætte. Det Exempel, som den ærede Taler nævnte, passer ikke her. Naturligvis; skal Bygningsinspektøren have en vis Gage, saa skal han have en vis Gage, og saa er der ikke tale om et Skjøn. Underledes forholder det sig her, idet man netop mener, at der her ikke kan være Tale om at fastsætte en aldeles bestemt Tægt, saaledes at man kan sige: det koster Jordemoderens Hjælp og dermed Basta.